

*Ik ben niet bang
om dood te gaan
Ik ben alleen maar bang
voor de manier waarop
Ja goed het is nog niet zover
En als je 't niet wilt
Daarover praten
Dat ik liever stop
Dan hou ik er meteen weer over op*

- Paul van Vliet

Eikenhout

Februari 2020

Het is net een stukje buitenland. De glooiende weg ligt nu stil tussen de kale akkers. Ik rij de bocht om en zie in de verte ons huis. We wonen er net. Een stukje paradijs op aarde. Met een uitzicht dat iedere dag anders is. Nog nooit heb ik zoveel verschillende luchten gezien als het afgelopen jaar.

Op de achterbank kletsen mijn kinderen er vrolijk op los. De jongste zit nu een half jaar in de brugklas en voor haar gaat er een nieuwe wereld open. Ze geniet van haar nieuwe leven tussen honderden andere pubers die, net als zij, de wereld nog aan hun voeten hebben liggen. Als brugpieper voelt ze zich gesteund door haar oudere broer. Die, groot als hij is, de beschermende rol op zich neemt en haar zo nu en dan met één hand omhoogtilt uit de massa jongelui die zich verdringen in de gangen van de school. Ik geniet van hun verschillen. Nou ja, dat is ook niet zo gek als je allebei een andere vader hebt. Maar ze treffen elkaar altijd in het midden, ergens tussen ratio en hart.

Op het scherm zie ik dat mijn moeder belt. 'Ha mam, met ons, wij zitten in de auto!' De korte stilte die valt, vertelt mij onmiddellijk dat dit geen gesprek over koetjes en kalfjes gaat worden. 'Ben je bijna thuis?' vraagt ze zacht. Wat op zich al een gekke vraag is, maar nog gekker: ze spreekt in enkelvoud en dat belooft weinig goeds.

Als ik even later gehaast wat ondergoed en schone kleding grijp, voel ik de tranen over mijn wangen lopen. Ik dwing mezelf na te blijven denken. Erik heb ik al gebeld. Hij is onderweg. Ik hoop maar dat hij

snel is en niet door iets wordt opgehouden. Mocht dat wel zo zijn, dan vertrek ik vast, zeg ik hardop tegen mezelf.

Ik staar door het zijraam naar buiten. Niet voor de eerste keer zie ik mezelf al achter de kathedraal staan. Van eikenhout. Stoer en degelijk. Met een klein leeslampje dat schijnt op geprinte A4'tjes die als een blauwdruk in een kwartier het levensverhaal van mij en mijn vader gaan vertellen. Een verhaal met een doel, er moet iets zinsvols zitten achter de dood. Een verhaal dat ik al drie keer in mijn hoofd heb geschreven, iedere keer op weg naar Almelo. Ik merk bij mezelf dat dit keer het verhaal toch net iets anders zal zijn. Het is op dat moment maar goed dat ik niet weet dat het definitieve verhaal nog niet geschreven is.

Ergens heeft het iets spannends. Je auto nog net niet met piepende banden parkeren voor het ziekenhuis. Als in een film jezelf met gehaaste pas zien lopen met de neiging mensen aan de kant te duwen. Aan de kant, het gaat om mijn vader. Even ben ik benieuwd hoe mijn gezicht eruit zou zien in deze film. Ik denk streng, met een aura van vriendelijkheid en afstandelijkheid ineen.

Het is druk bij de eerste hulp. Heel druk. En zoals ik inmiddels wel gewend ben, zijn de mensen achter het glas extreem rustig. Het lijkt wel alsof het ze niet kan schelen. Dat er hier allemaal mensen zitten met diepe wonden, gebroken ledematen, iemands kind, iemands dochter, maar dat de tand des tijds ze heeft geleerd dat het altijd erger kan. Of zouden ze een training 'de-escalatie van emoties' hebben gehad en voorkomt hun rustige houding juist paniek? Ik besluit dat het er tussenin zou moeten liggen. Rustig is oké. Te rustig uitermate irritant.

We vinden pap in een steriele, grijze, kamer. Mijn moeder zit naast hem op een houten krukje en blijft er zitten. Ze zegt op afstand: 'Fijn dat jullie er zijn...' Mijn vader is wakker. Hij lijkt wat door elkaar

geschud en er hangen allemaal draden om hem heen, maar ik zie dat hij ons herkent. Ik loop wat heen en weer en doe net alsof we dit iedere dag doen. 'Hé ouwe, daar zijn we weer'

Ze waren die dag naar de markt gelopen. Voor wat kaas en een kopje koffie op het terras. Dat was een ritueel geworden.

Mijn vader houdt van rituelen. Ze geven hem houvast, hij houdt van de voorspelbaarheid. Als mijn vader nu twaalf geweest was, was hij vast getest op autisme. Mijn moeder begrijpt dat zij de rituelen niet moet doorbreken. En dat is op zich grappig, want mijn moeder doet niets liever dan doorbreken. Als het kon, doorbrak ze zichzelf nog. Maar die strijd heeft ze opgegeven sinds zijn motorongeluk. Sindsdien bewandelt ze de weg tussen regelmaat en reuring.

Toen ze weer richting huis liepen, begon mijn vader te wankelen en zakte even later door zijn knieën. Ze hadden het geluk dat vlak achter hen een alerte mevrouw liep met EHBO op zak, die hen behendig de dichtstbijzijnde winkel in hielp en 112 belde. Het verhaal zou een heel andere wending hebben genomen als zij daar niet had gelopen.